

ninger, og jeg vil heller ikke gjendrive det, det maa være Parternes egen Sag at strides derom. Jeg har afgivet Erklæringen i god Tro, men ikke afgivet den, fordi den skulde forelægges Spøsteret; men jeg har heller ikke forbudt Advokat Henrichsen at forelægge den — dette indskyder jeg som en historisk Oplysning, som ingen Anden kan meddele end jeg. Da denne Mand har, anmodet af den ene Part, blandet sig i Sagen, saa er det rigtigt, at jeg for den anden Parts Bedkommende siger dette. Nu kaldt strax efter Spøsteretsdommen og gif i modsat Retning af Underretterne og vakte en sjelden Forbauselse i vedkommende Cgn. Dermed er den civile Side af Sagen udviklet af mig. Man bøier sig for Dommen, men hele Jurisdiktionen forbeholder sig sin Ret — og jeg med den — til at sige, at det ikke er overensstemmende med den ærste Lovgivning og den i Praxis der gjældende Ret. Nu kommer den kriminelle Side af Sagen, som aldrig har været forelagt Spøsteret, og dette siger jeg her som en Imødegaaelse af Udvalgets Betænkning ifjor, da det stærkt fremhøvede, at heri kunde der ikke være Tale om Undersøgelse. (Berg: Der stod, at man vidste ikke, hvad man skulde undersøge!). Nei, der stod, at der kunde ikke være foregaaet noget Kriminelt i denne Sag, da Sagen havde været for Spøsteret, og Spøsteret ikke havde fundet noget Kriminelt deri. Nei, den kriminelle Side af Sagen har aldrig været for Spøsteret og har aldrig været for nogen Ret, og det er derfor, at Befolkningen henter sin største Anke; thi Politiet, Amtet, Ministeriet har efter Befolkningens Mening uberettiget holdt Undersøgelsen tilbage. Da Ole Madsen Jensen døde, saa var der ikke en Sjæl, endfinge Mandens Moder, hvem Spøsteret tilkjendte at være Gaardens Eier, der var intet Menneske paa Den, hende selv indbefattet, der anede, at hun var Eier, og derfor er det troligt nok, at dette slog Befolkningen med Forbauselse. Arvingerne — jeg kan godt sige, jeg har selv været Sagfører i den Sag — skrev strax en Klage om kriminelt Forhør, og denne Klage blev understøttet af 11 ansete Bønder, der blandt Andet erklærede, at, naar Saadant skal gaa uændset hen, maa vi anse al Eiendoms sikkerhed for truet, vi kunne befrygte vor lovlige Eiendom solgt under vore Fødder. (Ufbrydelse). Ved saa stor en Sag kan man let glemme nogle Ord, saa at de Herrer ikke kunne følge med, det ligger i en saa omfattende Sags Natur. Ole Madsen Jensen (Navnet paa Forlaget) var efter ærste Opfattelse Eier af Gaarden. Da han dør, sælge Andre Gaarden, hans Moder og hans Stedfader sælge Gaarden til deres eget fælles Barn, uden at noget Menneske nogenfinde havde nogen Anelse om, at Ole Madsen Jensens Moder og hendes Mand vare Eiere af Gaarden. Man sælger altsaa en Gaard, skjøndt intet Menneske paa Den anede, at man havde nogenfomhelst Ret dertil. (Latter). Er det saa morsomt? Strax

efter forlange Arvingerne kriminelt Forhør, og Retten gaar ind derpaa og holder Forhør, og ved Forhøret vedgaa Ole Madsen Jensens Stedfader og Moder, at de aldrig før havde vidst, at de havde nogen Eiendomsret til Gaarden; men da Manden (O. M. Jensen) var død, saa troede de, de havde det, og saa solgte de Gaarden. De vedgaa altsaa selv i Forhøret, at de have solgt en Gaard, de ikke selv troede, at de havde Eiendomsret til. Hvad gjorde nu Retten, efter at de havde tilstaaet det, som Arvingerne besvarede dem for? Saa sluttede Retten Forhørene uden at høre den anden Part, og disse Mennesker, som jeg nævnte, der solgte Gaarden, fik tilført Retsprotokollen, at Medlemmet for Svendborg Amts 7de Valgfreds havde forledet eller raadet dem til at gjøre dette Stykke Arbeide. Dommeren sluttede Protokollen uden at høre de andre Parter, hvilket han efter Loven skulde. Man klagede til Amtet, det hjalp ikke, man klagede til Ministeriet, det hjalp heller ikke. Man har en Forordning af 8de Marts 1799, som siger, at, naar en Dommer holder nogenfomhelst Forhør i Politis eller Kriminalsager, saa skal han høre begge Parter. Det er en Forordning, som er skreven med meget skarpe Ord, fordi Sandheden skal oplyses fra begge Sider, og derfor Dommeren ikke gjør dette, saa staar der i Slutningen af denne Lov, at saa skal han sse al Landsens Ulykke og Deslige. Der staar da i alt Fald, at Dommen bør saa hjemvises til lovlig og ny Behandling, og Dommeren efter Forseelsens Bestaaffenhed tilbørlig anses. Denne Lov byder man sig ikke det Tjerneste om; man har slet ikke hørt den anden Side. Efter at Historien var vedgaaet, saa skulde det hedde, at det var en ren Feiltagelse. Dommeren sagde til mig: Nu kan De jo se, at nu faae Arvingerne jo Gaarden. Ja, god Morgen, sagde jeg, de faae nok Gaarden, det skal De nok se. Det er jo bare Spas. Nei, de behøbt Gaarden uden Videre. Jeg har oplæst Klagen fra de Elleve til Dyrigheden, nu skal jeg oplæse Klagen fra 48 Beboere — Gaardmand og ansete Mand paa Den — til Justitsministeriet, som blev indgivet, da man ikke kunde faae, hvad man skulde have, nemlig Forhør fra begge Sider. Denne Klage lyder blandt Andet paa, at, naar denne Sag kan gaa saaledes hen, saa maa enhver Forbrydelse kunne foregaa uden Paatale, thi ingen Uretfærdighed kan være mere bitterlig end denne Eiendoms handel. Rasmus Jensen Winther (det er den her omhandlede Mand O. M. Jensens Stedfader) har aldrig kunnet være Eier. Hans Eiendomsret er en bitterlig Løgn, en Saan imod Eiendoms sikkerheden og en Søndertræden af den utvivlsomste Ret. Nu skal jeg som den komiske Side ved denne sørgelige Sag oplyse, at den Mand, som solgte Gaarden, og som i Skjødet nævnte sig som Eier af Gaarden, blev slet ikke af Spøsteret erkjendt for at være Eier af Gaarden, men derimod hans Kone. Det er altsaa en ny Side af Sagen,